

La Veu d'Inca

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murta, 5.—INCA.

Anys III

SETMANARI POPULAR
INCA 6 DE GENER DE 1917

Núm. 106

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

Diada de la Llengua Catalana

IMPRESIÓ

Diada esplèndida per la nostra Llengua aimada i per Mallorca tota fonc la del 1.er de Janer a Inca.

La nostra hermosíssima Parla fonc homenetjada per tots, amb gaubansa. Totes les classes socials s'uniren en llur diada per festejar el nostre Verb, encarnació viva dels nostros ideals fervents de fills d'una raça que no vol caminar a la degeneració, sinó a una dignificació cada dia més acentuada.

La festa que els elements regionalistes d'Inca organisaren dins uns motllos relativament reduïts, resultava esser una festa desbordant de vida, de poesia, d'encant; degut al valios concurs extern que a derrera hora s'hi adherí, lo que feu d'ella una manifestació de cultura poques vegades vista en nostra terra.

Nostra ploma roman ayuí trevada. Estam encara massa impresionats, per poder puntualisar, com calria, els diferents aspectes de la diada magna.

Lo del dilluns nos sembla encara un somni. Jamai haguessim pensat presenciar a Inca un acte en que s'hi donassin cita tantes i tan ilustres personalitats literaries: el príncep de nostres lletres N'Alcover, el gran apòstol de nostra llengua Mossen Alcover, D. Bartomeu Ferrà, aquest vellet venerable, de faç patriarcal, per dins quines venes encara e-hi corre sang de jove abrinat, quant se tracta de nostres coses; l'estil·lat prosiste D. Joan Roselló d'Alaró; i després aqueixa encantadora rebrostada juvenívola de nostres lletres patries, esperança de nostra terra: En Miquel Ferrà, N'Estelrich, En Colom, En Fortesa...

La presencia de aquestes entitats literaries, quant no fos les magnifiques i persuasives peroracions que pronunciaren i les bellíssimes poesies que lletgiren, era més que suficient per a que el foc sagrat de La Patria, ences ja entre noltros l'any passat en idèntica Diada, prengué més cos enguany en nostro poble, arribant a formar-se en un public de més de 1.500 assistents una admósfera de tibior catalenesca jamai sentida.

No pretenim dir que tots, absolutament tots, fossin dels mateixos ideals nostros. Però si deim que si no tota, la major part de la concurrencia estava identificada amb nosaltres, demostrant-ho amb els aplaudiments espontanis i efusius que sovint feia i amb els assentiments, que exteriorisava, a les argumentacions dels oradors.

No duptam tampoc en afirmar que aquests i sobre tot el valent campió de nostra Llengua Mn. Alcover, dugué el convenciment a molts que abans duptaven o ignoraven.

En una paraula: La llengua gloriosa d'En Ramón Lull, d'En Ausies Marc, d'En Verdaguer, rebé en la Diada un homenatge regi. En ella quedà admirablement realissada ja una esplèndida comunió espiritual del nostro poble amb la seua llengua nadiua.

I que actes així deixen sempre resultats feconds, no hi cal cap dupte; perque ells saben enfocar en la massa del poble una viva corrent de llum cultural i educativa.

Es lo que ha passat en nosaltres. Aquí es desconeixien bastant aquests bells ideals patriòtics. Mes organissant actes de tal mena, hem conseguit formar un estol de joves, que ben ento-

nats i sense estridencies, sabrà seguir d'aprop el bell reffloriment regionalista mallorquí que de cada dia més s'accentua.

Avant idò! que s'apropa un esplendent esdevenir per nostra llengua.

Es precis no dormir-nos en els llorens. Devem inculcar al poble l'amor al perfeccionament de la llengua nostra i advertir-li lo que en certa ocasió digué, amb raó, En M. Santos Oliver: que el despreciar la llengua pròpia condueix al esbucament dels pobles.

Menyspreuar, doncs, la seua llengua en un fill de Catalunya, no suposaria més que contribuir al aniquilament del esperit nacional, que és precis mantenir-lo ben viu i despert...

J. A. PVRE.
Inca 4-1-17.

RETALLS D'OR

DE GRANS AUTORIDATS

Lletgits p'En Jaume Estrany en la Diada

JACINT VERDAGUER

Lo Conqueridor obri a nostra llengua nous i immensos horitzons fent fogir los moros amb solslo renill del seu cavall. Avui li dona les florides illes Balears, demà aixamplará sa terra amb les fruïeres planes de Valencia; i si en aquelles, i a la ombra del rei segons vol la tradició, naix nostre més gran filòsof, en l'altra no frigarà de cantar-hi nostre més gran poeta i de sermonejar-hi nostre més gran predicador.

En català s'enraona amb lo rei de Castella, en català escriu al Kant de Tartaria i al soldà de Babilonia; i, traient del seu modest breçol aixà dolça llengua, li lleva, per a fer-la literaria, los bolquers que li estrejaven, l'enjoia ab les perles dels dialectes del migdia de França, i la parla ell mateix en les Cortis de Saragosa, extenent-la amb son

exemple per Aragó, Murcia i Oriola, pugna per a fer-la entrar al costat del llatí, en los tribunals i en los «estudis generals» de València i Barcelona; i la passetja triomfant al seu costat com una reina i enamorada, que en sa dolça il·lusió veuria a creixer en l'esdevenidor amb sa estimada Catalunya i arriba a ésser la llengua de mig món.

ANGEL GUIMERA

En totes les branques del saber, la llengua catalana escala les majors altures a les quals podia aspirar l'home, donades les coneixences d'aquella època.

Ella aconseguí aleshores la major galanura i perfecció en la forma, i, venerada de senyors i de vassalls, semblava que no havia de venir mai més cap altra llengua a treure-la de casa seva; que en llengua catalana es rebien i es tornaven les ambaixades dels sobirans entre la nostra nació i les més llunyanes del món conegut aleshores; i en llengua catalana es parlava en nom de Deu en les iglesies; i en llengua catalana els juriconsults discutien; i en llengua catalana els comtes-reis parlaven en les Corts de tota la Corona Aragonesa; i en llengua catalana es donaven lleis a les nacions i lleis a les ones; i en la nostra llengua escrigueren, per orgull dels presents i d'aquells que venguin de bona sava a Catalunya, els prosistes i poetes de l'edat mitjana.

MIGUEL DE CERVANTES

El grande Homero no escribió en llatí, porque era griego; ni Virgilio escribió en griego, porque era latino. En resolución, todos los poetas antiguos escribieron en la lengua que mamaron en la leche, y no fueron a buscarlas extranjerias para declarar la alteza de sus conceptos; y siendo esto así, razón sería se extendiese esta costumbre por todas las naciones, y que no se desestimase el poeta alemán porque escribe en su lengua, ni el castellano, ai aun al viscaí que escribe en la suya.

«Del ingenioso hidalgo
D. Quijote de la Mancha»

M. MENENDEZ RELAYO

Sols un miracle patent podia salvar la parla catalana de la seva ruïna i afanyosa composició que per força ha de caure la llengua que, abdicant la corona imperial de ciència i de la poesia es resigna als usos de trivial i informe dialecte.

I aquest miracle Déu volgué que s'acomplís. Déu que va fer curables els individus i els pobles i que els torna la memoria quan els fa més falta, consent que «la morta» s'aixequés del seu sepulcre i comencés de parlar com si fos viva.

I aquí la ténieu, Senyora, llençant dels seus llavis el doll de la paraula harmoniosa i eterna. Es la mateixa parla arrogant que un dia resonà per tots els conforns del Mediterrani: la que sentiren sotmesos l'Etna humejant i la gentil serena del Panslipo: la que feu estremir les ruïnes de la sagrada Acropolis ateniense i les afraus isardes de l'Armènia: la llengua que com anell nupcial deixà el Rei Conqueridor a Mallorca i a Valen-

cia: la llengua en que dictaven ses lleis i escrivien les seves gestes aquells gloriosos prínceps del Casal d'Aragó, la corona dels quals reposa demunt el front de vostre fill, amigablement enllaçada amb la corona de Alfons el Savi.

Del discurs de gràcies dels
Jocs Florals de 1888.

LA SERRA

Lletgida per l'autor en la Diada de la Llengua

«Copeo, copeo, copeo traidó:
roseta encarnada,
si l'he agraviada,
jo't deman perdó...»

¿Qui me du l'estrofa, plena de perfums,
abella brunzenta de la soledat?...
Quant de ma finestra, a encesa de llums,
estenc la mirada per demunt ciutat,
i l'ànima mia s'enfonsa llunyana,
dins la serra immensa
que l'illa travesa, que l'illa defensa
de la tramontana,

llavors de la serra surt una cançó,
surt una harmonia que's torna visió:
«Jo venc o parlar-te d'una vida d'or,
d'una vida lliure que anyora ton cor;
som la camperola que presents te du,
jo venc de la serra mes no som per tu.»

Oh flor de montanya, fina morenó,
oh la pageseta que és una pintura
i té la cintura
com un gerricó!
L'aviram la volta amb gran voleteig,
quant de matinada crida son estol,
amb capell de pauma se guarda del sol,
quant regals bellveures vora del safreig.
Per servir als pobres fumants escudelles,
confitar codonyes, adobar gonelles,
o guarir les nafres, no hi ha millors dits;
canta codolades
i sab contarelles
d'alicorns i fades
i poals florits.

Al fons de la cambra porta a la padrina
un vas plè d'escuma de la llet que muny;
encara es fadrina,
mes serà madona d'un terme de lluny.
La nit del dissabte, se posa a escoltar
el cor, d'alegria, li bat en secret,
quant dins la selvatge negror de l'estret
ont la coma acaba, sent un eguinar
que ella coneix be.

Es l'eugua ensellada del pubill qui vé.
Arriba a sa clastra, bota de la sella;
escomet els amos, escomet sa filla,
s'asseu devora ella;
i encara no brilla
l'estel del matí,
repreu la tornada pel mateix camí.

I llavors la fosca de la nit, que minva,
i tots els paratges, ecos i llumets,
els torrents qui bramen al peu de la timba,
el matí que esclata en mil saluets,
els galls que desperta, les penyes que daura,
bous que pasturen, el parell que llaura,
les viles disperses en la vall sublim;
el boc que corona la roca del cim;
el gorc que no's mou
dins la penya brava,
com gota de rou
dins una flor blava,
les dones que renten i la que entrecava;

olivars, pollancre, vinyes, sementers,
molins i masfes i castells roquers,
pel jove qui passa, plena de dolçor
de la festejada l'ànima xalesta,
tot es una festa
que canta d'amor.

Oh esquerpa cadena de puigs gegantins!
oh la visió pura que vé d'allà endins,
flor de rustiquesa
que'm du l'anyorança de la juvenesa!
Si per amoxar-li la coua penjanta
m'inclin a la jove, ella se decanta...

«Copeo, copeo, copeo, traidó:
roseta encarnada,
si l'he agraviada,
jo't deman perdó.»

Ella se decanta i desapareix;
i mentres s'allunya i se converteix
en llum solitari lo qu'era visió,
en llum solitari dins la majestat
de la serralada,
tota silenciosa i tota nimbada
de serenitat,...
encara ressona
la veu argentina
d'aquella fadrina

que serà madona:
«Jo som la pagesa que presents te du;
jo venc de la serra, mes no som per tu.»

Oh esquerpa cadena de puigs gegantins!
Ginebrons balsàmics; estepes i pins;
sitges que negregen sota l'ausinar;
soleiada ardenta que besa'l pinar,
ombra esmeragdina del fullatge espès;
cantics de revel·la qu'arriben al mar,
de l'esglesia oberta, com un ull encès;
mules trotadores
que cascavel·legen
per la carretera
del coll en avall;
faies que flamegen,
seguint la primera
de les balladores
en la nit del ball;
soledat feresta
ont sembla que udola
d'oscur fratricidi la gòtica gesta;
trilleig de campanes que'l vilatge endola;
endolats que resen i de dos en dos
cap al cementiri seguexen la caixa;
garrovers que freguen amb la branca baxa
les veles de carro que van an el cós;
tonada del batre, cadencia moresca;
mèl·leres que boten per dins la verdesca,
famílies que voltan la font de salut,
i fruites que s'fonen dins la boca fresca
plena de rialles, de la joventut;
musa cançonera, vella rondallaire;
sanitosa flaire
de la pagesia;
llumenaret blau
que l'ànima atrau
sou l'esquisitesa, sou l'encantament
hont l'ànima hi sent
de la patria mia.

JOAN ALCOVER.

DIETARIS de 1917

VENALS A NOSTRA LLIBRERIA

Carré de la Murta, 5.—Inca.

La Diada a Inca

ADHESIONS

Ciutat de Mallorca 20 desembre de 1916

M'adheresc a l'acte de glorificació de la nostra llengua, com és del cas, havent-hi consagrada la major part de la meua modesta producció literaria.

MIQUEL COSTA I LLOBERA, Pvre.

Envia afectuosíssima adhesió a tant noble festa.

EN BARTOMEU GUASP GELABERT.

Les següents adhesions arribaren a nostres mans, després de l'acte de la festa.

Sr. En Miquel Duràn, Director de «La Veu d'Inca.»

No podent assistir personalment a l'acte que es prepara per celebrar la *Diada de la Llengua Catalana*, envia, amb els versos adjunts, sa més coral adhesió.

Ara qui llúu encara encesa
la focafera de Nadal,
escau vetlar per ta puresa,
O Santa Llengua del Casal!

Mai qui t'estimi, llengua bella,
els mots estèrns podrà afillar
que els de *besada* i de *poncella*
volen,—per rústecs—subplantar.

—Parlèm la llengua, tan garrida
com es brostada de sa rèl;
que per l'amor es l'escullida,
i amb la pregaria arriba al cel.

MARIA ANTONIA SALVÀ.

31 Decembre-1916.

Sr. D. Miquel Duràn, Director de «La Veu d'Inca.»

Distingit amic i molt volgut company en l'amor a les lletres y llengua mallorquina o catalana: me plau molt ferli avinent la meua coral adhesió a la festa de la «Diada de la Llengua Catalana» que té lloc avuy en aqueixa noble ciutat d'Inca.

Som de V. sempre affm. amic y servidor

A. GARCIA ROVER.

Per telegrama

An En Miquel Duràn
Per a Inca (Mallorca)—Barcelona, 1-22

«Nostra Parla» vos felicita juntament amb tots els que han pres part en la festa llengua Catalana.

FORTESA.

Han parlat de la festa «Correo de Mallorca» «La Almudaina» «La Ultima Hora» «La Veu de Catalunya» i «La Veu de Mallorca». Aquest darrer posa la ressenya a un lloc de preferencia, després de sa presentació. Com és la més completa la co-

piam i la mos fèim nostra, i així defuxim d'apreciacions que porien pareixer massa interesades.

«Amb un èxit clamorós i amb un entusiasme patriòtic poques vegades assolit, se va celebrar, dilluns passat, dia de Cap d'Any, a Inca, la Diada de la Llengua Catalana.

Mallorca entera, representada pels seus literats més insignes vivents, hi prengué part, retent així homenatge fervorós al nostre verb, en el qual palpita l'esperit irreductible de la raça nostra.

La festa va tenir lloc en el grandíós Teatre Nou d'Inca i es suposa que hi assistiren unes mil trescentes persones.

En el tren ràpid de les 2'40 se traslladaren a Inca, amb les comissions de Sóller i de Llucmajor, els nostres amics el M. I. Mn. Antoni M.ª Alcover, el mestre en Gai Saber D. Joan Alcover, En Bartomeu Ferrà, (pare) En Miquel Ferrà, En Joan Estelrich, En Miquel Fortesa, En Francesc Muntaner, En Bartomeu Ferrà, En Jordi A. Cetre, N'Ignaci F. Rei i altres.

A l'arribar els nostres amics a Inca la estació estava plena de gom a gom. Foren rebuts amb música pels companys d'allà i s'en anaren totduna, acompanyats de la multitud que aplaudia, al local destinat per a la festa.

El Teatre Nou oferia un brillantíssim aspecte. Hi havia una nombrosa concurrència femenina. Hi véren representacions de de molts de pobles i recordam haver vist, entre elles, En Joan Rossello de Só'n Fortesa d'Alaró, En Damià Contesí, president de «Saba Marinenca» i En Francesc Pomar de Llucmajor, En Guillem Colom de Sóller, En Pere Riber de Campanet, En Guillem Busquets de So'n Sardina i altres persones de poblacions de prop d'Inca el nom de les quals no recordam. En nom de La Veu de Mallorca hi assistí nostre Director En Francesc Muntaner.

Presidia l'acte l'honorable senyor En Domenec Alzina, batle de la ciutat d'Inca, qui tenia a la seua dreta a l'insigne folklorista i filòleg Mn. Antoni M.ª Alcover, al venerable sainetista popular i poeta En Bartomeu Ferrà, a En Miquel Ferrà i En Joan Estelrich prou coneguts pels seus escrits i propagandes. En Pere Riber, germà del nostre poeta Llorens Riber, i a En Miquel Duràn, Director de *La Veu d'Inca* i organitzador de la festa; i a la seva esquerra l'altíssim poeta Joan Alcover, l'inimitable prosista Joan Rosselló, nostre Director Francesc Muntaner, l'aplaudidíssim pianista i compositor Antoni Torrandell, el redactor del diari *Correo de Mallorca* Antoni Carrió i els Joves poetes Miquel Fortesa Pinya i Guillem Colom.

Oberta la festa pel senyor President, foren llegides les adhesions, entre les quals és de remarcar una molt afectuosa del Mestre en Gai Saber Mn. Miquel Costa i Llobera, que'l públic rebé amb forts aplaudiments.

En Miquel Duràn, a l'abnegació i a la ferma voluntat del qual es deu l'èxit de la Diada, exposà molt emocionat l'objecte de la festa i saludà, en nom del poble d'Inca,

a les personalitats que hi assistien. Fou molt aplaudit.

El programa es desenrotllà normalment,

L'entusiaste jove Bartomeu Caimari llegí *La Sardana* del gran Maragall. En Jaume Estrany un altre dels joves capdavanters d'Inca, llegí un treball on aduí gran nombre de cites i documents de grans escriptors en pro de l'us del propi llengatge. En Pere Riber recità una delicada poesia original titulada *Flors boscanes*, En Guillem Colom el seu *Cant dels joves*, ardidà composició perfecta, i N'Andreu Caimari els seus versos premiats *Fe, Patria, Amor*. Tots ells foren aplaudits.

Mn. Josep Aguiló, l'il·lustrat col·laborador de *La Veu d'Inca*, llegí un notabilíssim treball a llaor i enaltiment de la Llengua catalana, que va ésser molt ben rebut de la concurrència.

En Miquel Fortesa i En Bartomeu Cantallops ens oferiren les delícies de sengles composicions originals, escoltades relligiosament i aplaudides pel públic.

En Joan Estelrich pronuncià una magnífica oració, glosant el fet d'ésser Incajel cor geogràfic de Mallorca, lloant l'obra que hi realisen els organitzadors de la festa, presentant els títols novells de noblesa i vitalitat literaria de la llengua nostra i fent una crida als mallorquins per a que's dignifiquin dignificant i polint el llenguatge. Fou diverses vegades interromput pels aplaudiments i ovacionat al final.

La peroració interessantíssima i plena d'idealitat de En Miquel Ferrà, demanant per la nostra llengua tot quant pugua ornarla d'un prestigi, tots els atributs de la sobirania, i entenent que contentar-se amb manco seria pobresa d'esperit, fou també beníssimament rebuda.

El mestre en Gai Saber, Joan Alcover, recità meravellosament els versos alats i harmoniosos de sa superba poesia *La Serra*. Rebé molts aplaudiments. L'ovació tributada al nostre poeta príncep durà llarga estona.

El parlament final de Mn. Antoni M.ª Alcover, fóra molt difícil de resumir donada la seva extensió. De la manera clara i llampanant que li és peculiar exposà els drets del nostre idioma a ésser respectat per tothom, s'extengué en planeres consideracions filològiques i matisà son discurs d'agudeses al combatre les errors dels inemics de la nostra espiritualitat. Es excusat dir que no mancaren tampoc els aplaudiments del públic que escoltava, molt interessat, la conferència.

Entre número i número el Chor del Círcol d'Obrers Catòlics cantà amb molta afinació les sentidíssimes cançons *Patria*, *Follies*, *L'Emigrant*, *El Ronssinyol*, i, per acabament la sardana *El Taper*.

La festa es va cloure amb el mateix entusiasme amb que s'havia oberta. Tots es donaven mutues enhorabones per l'èxit conquerit.

Molts dels nostres amics tornaren a Ciutat amb els trens que arriben ací a les vuit del vespre.

No cal dir que hem començat enguany de la manera més encoratjadora. Aquesta festa, que no dubtam tindrà molta trascendència ens anima per a seguir sempre en-avant en l'obra que avui començam. Rebin la nostra mes coral enhorabona els honorables patriotes que organisaren tan significativa solemnitat.

Per acabar de completar tant hermosa ressenya, cal esmentar que'l cronista s'és quedat curt al dir que hi havia 1.500 persones; se deu tenir en compte que pels passadichos es col·locaren cadires, que molts es resignaven estar drets, i que a molts de palcos hi havia doble número. Sabem de bastantes persones, que encara no havien vist el teatre i que per la festa de la llengua sortiren de sa vida usual. Segurament es devia arrambar a 2000 els assistents.

A més de les personalitats esmentades allà hi verem el jutge del partit D. Ignaci Laca, els secretaris judicials D. Miquel Sampol i D. Pere J. Serra; el Registrador de la Propiedad, i casi tots els regidors del Ajuntament. El Secretari i Missè D. Josep Siquier que antany presidí la festa. Els significats mauristes D. Jaume Vidal, D. Miquel Pujades, D. Juan Gelabert, D. Jaume Ensenyat, D. Pere Bal·le i altres. D. Joan Alzina i D. Pere Cortés que posaren els seus Carruatges al servici dels externs, com també D.ª Maria Bennassar e-hi posà el trong de mules.

Allà hi verem el Notari Rosselló, D. Miquel Mir, D. Gabriel Guasp, D. Andreu Martí Administrador de Correus, Mn. Antoni Vila, Mn. Benat Sales, moltes disfin-gides senyores i personalitats de relleu d'Inca al costat de la gent de poble, resultant una festa altament popular.

Allà hi verem els mestres Nacionals: d'Orient, D. Pere Ripoll; de Moscarí, D. Francesc Beltràn; de Búger, D. Pere J. Fornés; de Llubí, D. Joan Vidal amb la seva filla D.ª Juana Mestre de Muro, que vengueren amb un estol de llubiners. De Campanet també hi havia una nutrida representació capitanejada per D. Pere Riber.

Allà hi verem el Superior dels Germans de les Escoles Cristianes amb altres companys; el P. Superior de Caputxins amb un altra religiós, que al dir-los:—voses reverencies també han vengut?—ens contestaren—¿Catalans i no vendríem a la festa de la llengua catalana?

A un palco, tot sonrient de joventut, hi havia belles damiceles i distingides dames. Una d'elles era D.ª Margalida Vert, que amb tant de gust havia preparat l'estrada, que per la seva distribució i adornament donava gran goix i magestat a la presidencia.

Un detall darà raó de l'esperit patriòtic de nostros amics. Algunes personalitats no reberen la lletra de convit fins el dia abans de la festa i altres que ni temps tengueren de contestar. Amb això els incloguerem an el programa i nostros entusiasmes no quedaren fallits, tots comparagueren a la patriòtica festa.

La Comisió organitzadora fonament agraïda an els qui aportaren la seva cooperació, desde'l President de la Diada fins el darrer assistent, a tots dona grans mercès i encobaiments de gratífut.

Noves d'Inca

LA QUESTIÓ DEL CARBÓ

Els periòdics de Palma aquests dies portaven la noticia que les fàbriques de gas de Mallorca sols tenien carbó per aquesta mesada, amb la circumstància agravant que cap companyia espanyola, a causa de la guerra europea, s'arriscava a flotar vapors a l'estranger per portar combustibles tant necessaris per a la fabricació de gas.

En vista d'aquestes noticias hem acudí al Sr. Director de la Fàbrica d'Inca per veure que hi havia de cert, el qual ens ha dit que, efectivament, ells sols tenen carbó fins al final d'aquest mes, i que estaven molt exposats a haver de parar la fàbrica i amb ella la electricitat i les indústries que depèn de la mateixa.

La Junta de govern de la Propagadora, ha cursat el següent telegrama en nom del Bal·le perque com autoritat tenga més força.

Exmo. Sr. Presidente del Consejo de Ministros.

Para librar a esta ciudad del grave conflicto que ocasionaria el paro de sus fábricas de gas y de electricidad por falta de carbón, de cuyo combustible tienen existencias sola para el corriente mes, suplico encarecidamente interponga su valimiento para que se conceda a las fábricas de Palma de Mallorca con las cuales vamos unidas para aprovisionamiento, el carbon nacional y fletes solicitado por ellas al Comité Ejecutivo de Subsistencias, pues de lo contrario, tendrán que cerrarse estas fábricas, quedaria la ciudad sin alumbrado público y tendrían que parar muchas indústrias que de ellas dependen.—El Alcalde Domingo Alzina.

Dia 6, Festivitat dels Reis, és esperada a Inca la santa Missió que farà l'entrada el vespre a la carretera de Ciutat.

Els Missionés seràn:
El P. Mas, Director de la Missió, que predicarà es punt doctrinal.

El P. Serra, sermons morals i conferencies a les filles de la Puríssima.

El P. Solà, plàtiques matinals i als nins i nines.

El P. Fiol, per homos tot-sols i Mares cristianes.

Catòlics inquers: anau esperar els missioners que venen pel nostros profit i escoltar amb pietat les seves ensenyances.

El Metge D. Antoni Riera ha tengut una molesta malaltia que l'ha tengut al llit una partida de dies.

Mes ens alegrem que estiga ja dins franca convalescència i que aviat torni a la vida usual.

Diumenge i el dia de Cap-d'any els exploradors donaren funcions escèniques, recitant, an els intermedis poesies, essent tots els números molt aplaudits per la nombrosa concurrència que hi assistia.

En Bartomeu Caimari prenuccià un discurs sobre la missió del Explorador.

En la taula de anuncis del portal de la Sala s'ha col·locat un exemplar del Bolletí Oficial en los preus que deven retgir els queviures, segons la taxa que ha fitsat la Junta de subsistencies provincial.

En ell hi veim les següents dates:

Patates pel productor	a 0'15	el K.
» » consumidor	a 0'20	»
Patates novelles productor	a 0'10	»
» » consumidor	a 0'12	»
Blat el 100 Kilos	a 44'55	
Ferines el 100 » flor	a 55'55	
» 100 » superfines	a 55'55	
» 100 » corrents	a 49'55	
» 100 » baxa	a 46'55	

An els poblers i murers los vengué ben de nou, dijous dematí, que les obligassen a vendre les patates segons els preus indicats. Mes com l'autoritat s'hi posà ben fort no tengueren altra remei que dar-hi el coll.

Dirigits per l'entusiaste jove vocal de la Congregació Mariana D. Guillem Femenies Celiá, es representarán a Campanet, dia 6, la adoració dels Reis Magos.

Dat l'entusiasme que reina i essent quies el director, s'espera que seràn molt celebrats tant pel campanatés com pels dels pobles veïns.

Nostros colaborador Mossèn Josep Aguiló mos participa tenir ubertà, desde el primer d'aquest any i en la casa S. Francesc n.º 9, classe de solfeig i piano, oferint-se també a donar lliçons a domicili.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostros mercat.

Bessó	a 85'00	el quintá
Blat	a 25'00	la cortera
Xexa	a 25'50	id.
Sivada	a 12'00	id.
Id. forastera	a 11'50	id.
Ordi	a 14'50	id.
id. foraster	a 14'00	id.
Faves pera cuinar	a 29'00	id.
id. ordinarias	a 22'00	id.
id. per bestia	a 22'00	id.
Blat de les Indies	a 27'00	id.
Monjetes de confit	a 45'00	id.
Id. Blanques	a 44'00	id.
Siurons	a 00'00	id.
Fasols	a 00'00	id.
Garroves	a 07'50	el quintá
Porcs grassos	a 17'00	la arrova

¿TENEIS SABAÑONES, SEDAS O PENELLONS?

usad el

Granol Grau

que es el remedio poderoso para Curar dicha enfermedad.

Se vende en todas las farmacias

Lepósito general: Grau Farmacéutico—Plaza Mayor 21 y 22. INCA, (Mallorca).